

Folk paa deres egen Lød havde bekæmpet Ukrudtet med alle de Midler, der stode til Raadighed, forinden de kunde gøre Krav paa, at der skulde skrides ind lige overfor deres Naboer. Naar Landbrugere sognevis eller herredsvis dannede Foreninger til Ukrudtets Bekæmpelse, og Medlemmerne der holdt sig de Regler efterrettelig, som Foreningernes Love foreskrev, saa kunde de være berettigede til lige overfor Naboer, som ikke vare Medlemmer, at forlange indgribende Foranstaltninger — som naturligvis ikke maatte gribe for stærkt økonomisk ind — hvorved de, navnlig paa Græsmarkerne, bleve forpligtede til at afhugge Ukrudtet, saaledes at Frøet ikke blev spredt over større Arealer.

Imidlertid vil der til den højtærede Landbrugsminister blive stillet Krav fra Landboforeningerne om disse Sager. Man vil maaske, henvisende til den Nytte, som Loven til Husdyravlens og Husdyrbrugets Fremme har gjort, og de Foranstaltninger, man der har benyttet, derfra drage en Analogi og stille Fordringer om Lovforanstaltninger i saa Henseende. Man vil da rimeligvis nævne Præmiering af vel dyrkede Avlsbrug, som var fri for Ukrudt. Jeg vil dog advare mod at gaa dertil. Præmiesystemet er en vanskelig og farlig Sag. Jeg har jo selv i Fjor været med til at anbefale saadanne Foranstaltninger i Husdyrloven, men et er, naar sligt har gammel Hævd, naar man bygger paa en hundredaarig Tradition, et andet er at indføre et saadant System paa Omraader, hvor man hidintil ikke har haft det, og der nægter jeg ikke, at Præmiesystemet for mig har noget højt utiltalende. Der er ganske andre Omraader, hvor Staten netop er selvskreven til at træde til, og det er, hvor Videnskaben og Tekniken yder saa værdifuld en Bistand. Der har, ved jeg, for Landbrugsministeren foreligget et Forslag til et Laboratorium for, lad mig kalde det „Landbrugsbakteriologi“ og Plantesygdomme. Det er jo ganske vist atter en Bevilling, her bliver Tale om, men det er sikkert nok, at Enkeltmand er ikke i Stand til at værges sig mod Angreb af Snyltesvampe og Snylteinsekter, og de kunne afstedkomme saa betydelige Ulykker paa Afrørderne, at det sandelig vil betale sig glimrende at indføre saadanne Foranstaltninger. De virke ogsaa overalt i Udlandet med Held. Jeg behøver blot at nævne for ærede Medlemmer slige Kalamiteter som Sortprik, en Sygdom i Bygget, som Fritflue og Hvedemyg, for at man kan vide, hvad det er, jeg tænker paa. Paa

en saadan Anstalt kan man med Indsigt studere slige Snylteplanters og Snyltedyrs Liv og derved gøre Erfaringer med Hensyn til den bedste Maade at komme dem til Livs paa, at udrydde dem paa. Og det er netop, forekommer det mig, en langt bedre Maade fra Statens Side at træde til med Hjælp til Landbruget og værne det mod de saakaldte Landbrugets Fjender, end mange andre Maader, som i deres Væsen ere irrationelle, saaledes som jeg finder Præmiesystemet er, naar det indføres paa ny Omraader.

Jeg skal tillade mig at nævne for den ærede Landbrugsminister en Sag, om hvilken jeg ved, at den ogsaa har været mellem hans Hænder. Det gælder den saakaldte Museumssag, idet man jo ønsker, at Staten egentlig skulde overtage det Landbrugsmuseum, der findes i Lyngby, og at en Slags Filialer skulde oprettes i Odense og Aarhus. Jeg maa sige, at saa interessant jeg finder et saadant Museum, saa lærerigt det er om Fortidens Liv og vore Forfædres Maade at dyrke Jorden og arbejde paa, saa er det ikke af den Natur, at det kan yde Vejledning for Landbrugeren, i hans Virksomhed nu om Stunder, og dette maa ikke overses. Det er overordentlig fornøjeligt for Folk med historisk Interesse, og det virker i mange Henseender tiltalende, men jeg tror ikke, at Landbruget skulde lægge saa stærk Vægt paa, naar der er Tale om en Bevillingssag, at faa den Sag gennemført, men hellere søge Sager gennemførte, der gribe ind i deres daglige Virksomheder. Der er imidlertid til dette Forslag knyttet Forslag angaaende en Institution, som griber ind i deres øjeblikkelige Virksomhed, og hvorfor jeg kunde ønske Sagen fremmet. Det er det Forslag, hvorefter der til Museet skulde knyttes en permanent Redskabs- og Maskinudstilling. Det er jo bekendt, at Landbruget mere og mere bliver nødt til for at kunne deltage i Konkurrencen at ty til Maskiner og Redskaber, og Formerne skifte saa ofte, og der fremkommer saa mange Typer, at det er vanskeligt at gøre sit Valg, og det er ofte bekosteligt, fordi man vælger fejl. Derfor er der saadanne Institutioner, hvor de ny Maskiner prøves, og hvor der findes Typer til Forevisning for Landmænd, der ønske at anskaffe sig saadanne Redskaber og Maskiner, og det vil bidrage til at spare Landbruget mange Penge, hvis noget sligt kommer i Stand. Jeg har selv i Udlandet, i Berlin, set, hvorledes Landmændene søge til Museet i Berlin, som har en ganske